

'Αλλ' ἔρχεται περίλυπος
 κι' ὁ Βάρβογλης ὁ Φίλιππος.
 Πὼς ἤθελα γιὰ μιὰ στιγμή νά γνῶρίζα, Θεέ μου,
 τί τάχα κι' ὁ κύρ Φίλιππος ἔρρονι περὶ πολέμου;
 Κυττάω καὶ τὸν Μπατζά καὶ τὸν Μαυρομύχλη . . .
 ἄς εἰμποροῦσα νάμπαινα κι' εἰς τούταν τὸ κεφάλι.
 Μὰ νὰ κι' ὁ ματρο-Νικολός . . . τί φλόγα, τί καμίνι,
 ποὺ μόλις τὸν κυττῶ
 στοιχηματικῶς, Περικλῆ, πὼς πόλεμος θὰ γίνη
 ἄθ' ὀράγγα μ' ἕκατό.

—
 'Στὰ Ψηλά τὰ παραθύρια,
 —μάγια μουχεις καμωμένα—
 τί πολέμου πανηγύρια,
 τί χαρτάκι σκορπιωμένα!

—
 Πόλεμον κι' ἐγὼ σαλπίζω
 μὲ τὰ στῆθρα φλογερά,
 σύμβολα πυρὸς σκορπιῶ
 δεξιὰ κι' ἀριστερά.

—
 Φθάνει τὸν πολέμων ὄρα,
 ὅσο πάω πέρα φόρα,
 καὶ μὲ τὸν Καζάκι πῆγα
 κι' ἰσπερῶσα τὸν Ρήγα.

—
 'Ὅμως γιὰ νὰ ξεθυμῶ
 ἔτριξα μὲ σφιγγὸς νέον
 ὀμοψήφισμα τὰ κἄνω
 μὲ τὸν γέρο-Κορωναῖον.

—
 Πόλεμος ἱπακτοῦ
 καὶ βαρδᾶτε, συμπολίται,
 τοῦ πολέμου τοῦ φιλάτου
 τοὺς πικρίας ν' ἀνακρούσω . . .
 'πῆγα καὶ 'στού Ζαχαράτου
 τὸν Γενναῖον ν' ἄκουσω.

—
 'Ὅποιοι λόγοι πύρινοι, τί γδοῦποι καὶ τί βρόντοι!
 μούπαν κι' ὁ Βακαλόπουλος πὼς θέλημὲ μὲ τοὺς ἄλλους
 νὰ τριχῆ τὸ μονάκριβο κι' ἀθάνατό του ὄντι,
 πούναϊ φοβίρ' ἀδιάκοπη 'στῶν ταραχῶν τοὺς σάλους,
 μὰ δυστυχῶς ἀρρώστου
 κι' αὐτὸ πολὺ μὰς 'κότσισε,
 οὐχ ἦτον 'πῆγα μὲ λαὸ 'στ' 'Ανάκτορα παρία
 κι' ἐπρόσμενα τὸν Βασιλεῖα νὰ μὰς 'μλήθη κάτι,
 ἀλλὰ μὰς εἶπε μιὰ φωνή: ἀπάει 'στὸν Φαληρέα
 κι' ἀδικῶς τὸν προσμείνατε, δὲν εἶναι 'στὸ Παλάτιο.
 'Ὅμως ὁ κόσμος ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔπειρε χαμπάρι
 κι' ἄμφορος ἰδῶσι: εἰθὰ κάναμε καρτίρι
 ὡς ποῦ τὸ γλυκοχάραγμα κι' ἡ ποίλια νὰ μὰς πάρη,
 τὸν Βασιλεῖα μὰς θέλωμε νὰ μὰς εἰπῆ τί ξέρι.

—
 'Σ' αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, ποῦ στίκεται Ψηλά,
 θέλωμε νὰ προβάη καὶ νὰ μὰς 'πῆ πολλά.
 'Σ' αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι γιὰ λίγο νὰ σταθῆ
 μὲ κόκκινη παντιέρα καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί.
 'Σ' αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι νὰ βῆγῃ καὶ νὰ σκορπῆ
 χαρτάκι τοῦ πολέμου μὲ μᾶτια χρωπᾶ.

—
 Τίτοιχα τραγούδι τῆς στιγμῆς καθίνας τραγουδεῖ
 εἶται γιὰ νὰ σκοτώσωμε τὴν ὄρα θηλάθ,

—
 κι' ὄλο μὲ ξεφωνήματα καὶ ζῆτα Ξεθυμῶναμε,
 κι' ὁ Βασιλεῖα δὲν ἤρχετο κι' ἐμεῖς ἱπεριμῶναμε.
 'Αχνιῶντας ἔπηγαίτε πίντε βραδῶν φαγγάρι
 καὶ κόσμος ἐραξέστε, ποῦ δὲν 'χαρούσε μίλο,
 μὰ βλίτω χαροφύλακας μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη
 κι' ἄμῶσις ἐμυρίστηκα πὼς θὰ δουλέη ἔγλο.
 Χύνονται καταπάνω μὰς, μοῦ λίνε διαλύσου
 πρὶν νὰ γενῆ διαλύσις τῆς κουργοκεφαλῆς σου.
 'Ἐγὼ δὲν διαλύομαι καὶ στίκομαι μπατσάκας
 ἔν κι' ἦκουσ τριγύρω μου τριούσας σακαράκας.
 Τότε δὴ τὸτ' ἱπλίσις μετὰ πολλῆς ἀνδρείας
 καὶ τῆς πεζῆς δυνάμεως καὶ τῆς καθβαλαρίας,
 πλὴν ὁ λαὸς ἀμύνεται καὶ δὲν ὑποχωρεῖ,
 θαρρῶ πὼς ἔσφοβήθηκε κι' ἀρχίει νὰ βαρῆ,
 δὲν τὸν φοβίζου ἀλόγα, δὲν πάει παραπίρα,
 μήτε Μπαϊρακτάρηδων δὲν σημάζεται φοβέρα,
 λαὸς βοῆ γιὰ πόλεμο μὲ τὸν φονεὶ τὸν Τούρκο,
 λαὸς λαχτάρει νὰ βῆγῃ μίᾶ ἀπὸ μαῦρο βούρκο,
 λαὸς βογγεῖ καὶ πνίγεται 'στὴν τόση καταφρόνια,
 λαὸς θυμήθηκε λαὸ, ποῦ ζῶσε σ' ἄλλα χρόνια,
 λαὸς ἐκεῖ 'στὸ Στάδιο δρομῶς ἱπρωτοφάνη,
 λαὸς ἰδίψασε τιμὴ καὶ δάρινο στεφάνι,
 λαὸς τὸ χέρι 'σῆκωσε, λαὸς τὸ στήθος δειγνίει,
 λαὸς κτυπεῖ, λαὸς βροντεῖ, λαὸς κωτράνια ρίχνει,
 κι' ἐγὼ φωνάζω, Περικλῆ, περίτρομος σιμά του:
 «Προσέχετε γιὰ τὸ Θεὸ τὸ λιθοβολήμα του.
 'Ἐξ τῆς ἔχθρας τῆς ὀγιας φαμικερῆ σαπίλα,
 ὄλοι φανῆτε μιὰ ψυχῆ, μιὰ φάλαγγ', ἐν κόμμα,
 γιὰ νάβγη μίᾶ ἀπ' τῆς καρδίης τὰ μακαρμῖνα φύλλα
 μιὰ πολεμώρακτη βοῆ μ' ἕνα καὶ μόνο στόμα.»
 Π.—Κι' ἐγὼ συστήν' ὁμόνοιαν καὶ λίγη προσοχὴ
 κι' ἡ ματσουκιάς μου πέρτουμε 'στὴν ῥάχη σου βροχῆ.

**Μὲς 'στού Μαρτιοῦ τὴν ἡδέστα
 καινούρια μανιφέστα.**

—
 Καινούρια νότα, βρε παιδιὰ, ποῦ τάκανε σαλάτα
 καὶ τῆς Φραγκιάς ρεζιλεθε τὰ πρώτα Κοσουλάτα.
 Ρεζιλις κι' ὁ Σαλιεβουρὸς, ὁ φεύτης ὁ μαριέλος,
 ρεζιλις κι' ὁ Μουραβιέρ, ὁ Ρούσσος ὁ χαχόλος.

—
 Καινούρια νότα, βρε παιδιὰ, καινούριο κἀπὶ εἶσσο,
 γελά μὲ τούτους κι' ὁ Σκουζέ, κι' ἐγὼ μὰζὶ των γάμπ
 δὲν μὰς τρομάζει τῆς Φραγκιάς τὸ σουρωμένο ἐρῶδι,
 πάει κι' αὐτὴ 'στὸ διάβολο, καθήνητες σκουπιδι.

—
 Πότε στενὸς ἀποκλεισμός εἰς ἔλα τὰ λιμάνια,
 πότε στενὸς τὸ Πειραιῶς, πότε στενὸς τὸ Βόλου,
 καὶ μὲν τὸς ἀνέλεμω καὶ σοφάρ τριμᾶλια
 κοντολογίης ἀποκλεισμός δὲν γίνεται καθόλου.

—
 'Ὁ κύρ 'Αλέκος μουστὰκὴ τὴν νότα τὴν διαβάξει
 κι' ἄμῶσις ἀπορίπτεται παρ' ὄλων ἐλοφῆρας,
 κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴν κλειδιάρια τὰ δὴ ταυτὰ τὸν βαῖ
 κι' ἄκυρα, σκούθει, τὰ χαρτὰ καὶ κάθε νότα τῆρας.

—
 Κι' ἄλλη γραφὴ μὰς ἔστειλαν Μινίτροι λυσσαεῖοι
 κι' ὁ Θεωράκης ἔλεγε κι' ὁ Θεωράκης λέει:
 «μεῖς 'εὐτὸ καλῶς ρίξετε τὸν σκουπιδιὸν καὶ τούτη
 καὶ τὰ μαυλὰ τῶν Ἄνωτῶ τὰ κάναμε κουργουτι.»

—
 'Ὁ Γεωργιῆ Λεχωρίτης, νῆος σπουδῆς μεστός,
 λαμπρὰς εἰς οἰκουμένης ἀντάξις βλαστὸς,
 'στὸν Ἄριον τὸν Πάγον δοκιμασίης ἰσάτας
 ἰδῆκε δικηγόρῃ καὶ πρώτος ἰδουκάτος.